

שיעור 12*
10 - 16 ספטמבר

שליחות לערים באחרית הימים

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: מעשי השליחים
18:1-28; שמות 23-25:2; מתי 9-18, 23-25:13; יוחנן 12, 13:15; פטרוס ב' 9:3.

פסוק לשינון: "דַרְשׁוּ אֶת-שְׁלוֹם הָעִיר אֲשֶׁר הִגַּלְתִּי אֶתְכֶם שָׁמָּה וְהִתְפַּלְלוּ בַעֲדָהּ
אֶל-יְהוָה כִּי בְשָׁלוֹמָה יְהִי לְכֶם שְׁלוֹם" (ירמיה 29:7).

המסר של הראשון משלושת המלאכים בהתגלות 14 הוא לשאת את בשורת העולם "לְיוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ וְלְכָל אֲמָה וְשִׁבְט וְלָשׁוֹן וְעַם" (הת' 6:14). כלומר עלינו לקחת את הבשורה לכל מקום שבו חיים אנשים. ובגלל שרבים גרים בערים, לשם עלינו לקחת את הבשורה. הדחיפות שבבישור בערים התגברה בשנת 2007 כשמומחים סטטיסטיים בארגון האומות המאוחדות הצהירו שבפעם הראשונה מאז ההיסטוריה המתועדת, מרבית תושבי העולם חיים במטרופוליטנים. הבישור בערים הוא בראש האסטרטגיה האדבנטיסטית. במדינות רבות נחלו שליחים הצלחה גדולה יותר בעיירות ואיזורים כפריים מאשר בכרך עצמו. סקרים מראים שבמספר מרכזים עירוניים רוב האוכלוסייה לא שמעה אף פעם על בית הכנסת האדבנטיסטי וכמובן שלא שמעו שום דבר אודות מסר שלושת המלאכים. מכאן המסקנה שאם ברצוננו להושיט יד ולפרוץ את הדרך עלינו לבשר בערים.

טבע הדברים בערים

העיר היא מיזוג של תרבויות שונות, קבוצות אתניות, שפות ודתות. בעבר הייתה לכל קבוצה איזור משלה. אולם בימינו מתגוררים כל מיני אנשים אחד ליד השני. עירוב תרבותי כזה יוצר סיכון ויכול להיות מסובך, אולם זה מהווה הזדמנות נהדרת לבישור. קיימת סבלנות לרעיונות חדשים, רצון גדול יותר לשמוע על דתות אחרות ממה שקיים מחוץ לערים באיזורים יותר מסורתיים. הערים יכולות לזמן נגישות לאנשים שאולי אף פעם לא היו באים במגע עם המסר האדבנטיסטי שלנו.

קיראו את מעשי השליחים 18:1-28 וראו מודל אחד להתחלת קהילת מאמינים בערים. מה נוכל ללמוד מפועלו של שאול במקרה הזה?

במרכז העירוני הזה היה מיזוג של שפות תרבויות וקבוצות אתניות כמו בערים הגדולות בימינו. שאול מצא אנשים מסויימים איתם יכל להתחבר. הוא מצא אנשים שהיו שותפים כמוהו בקשרים עם הדת היהודית, אזרחות רומית ועיסוק עשיית אוהלים שבו היה מיומן. הוא השתמש ביכולות הללו כדי לתמוך בעצמו. הוא גר בבית של זוג שהפכו למאמינים ומבשרים בעצמם. הוא לימד בבית הכנסת עד שגורש ממנו ואז ייסד קבוצת בית בביתו של אחד המאמינים. הוא חינך ולימד מספיק מאמינים חדשים בכדי שיוכל להמשיך הלאה, הוא מינה מנהיגי קהילה. שאול הבין את השילוב הבין-תרבותי והרגיש בנוח באווירה הזו של ריבוי האמונות שבעיר (ראו קור' א' 23-20:9). הוא ידע איך להסתגל לאווירה שבה חי ולמד כיצד להציג את האמת בדרך שבה יוכל להיעזר קהל יעדו.

כיצד נוכל אנו אישית וביחד כקהילת מאמינים להיות מצויינים יותר למעורבות בקהילות בם אנו חיים ולשתף אותם בבשורה הטובה?

לשמוע את האנחות העמוקות

כשעבר ישוע בירושלים, בכפר נחום וערים אחרות בזמנו, התאספו סביבו החולים הנכים והעניים. ליבו נכמר עליהם וביקש לרפא את מדווי האנושות. בעיר יש יותר מהכל, יותר אנשים, יותר מבנים יותר תנועה ויותר בעיות. זה מהווה אתגר ממשי לקהילה. מי שמשתפים את הזולת בבשורה הטובה אינם יכולים להתעלם מהמסה של האנשים והצורך שלהם ולהתמקד במסר בלבד, מפני שאם כך נעשה הרי שנפחית מערכה של הבשורה. אם לא יעידו מעשינו על החמלה, החסד והתקווה שעליהם אנו מדברים ומעידים, יהיו דברנו ללא הועיל. זה פשוט יהיה עוד קול המתחרה עם המוני קולות.

קיראו את שמות 23-25:2, 6:5, תהילים 12:5, רומיים 8:22, ואיוב 12:24. איזה מסר מיוחד לנו נמצא בפסוקים האלו?

העולם שלנו הוא מקום כואב. הוא נאנח ונאנק תחת עול הסבל והחטא. לא משנה מי אנחנו, אף אחד מאיתנו אינו פטור ממציוות זו. הכאב מְזַמֵּן לנו אפשרויות טובות מאוד למתן עדות. אולם עלינו להיות זהירים כאן. כשמדובר בדרך שבה נראית קהילת המאמינים בעיני אלו שאינם חברים בה, ויחסי השכנות, חשוב מאוד להבין את ההבדל בין אירועים קהילתיים ומתן שירותים באופן עקבי על מנת למלא אחר הצרכים האמיתיים של הקהילה. יש הבדל בין בתי כנסת שנותנים ארוחה פעם בשנה לקהילה בזמן החגים לבין קהילה פעילה במהלך השנה בחייהם של שכניהם. כיצד פועלת הקהילה האדבנטיסטית שהזכרנו בשיעורים הקודמים? קהילה זו נפגשת במרכז הקהילתי שהיא מְתַפְעֶלֶת מדי יום ביומו. אנשים יכולים ללכת לשם כל בוקר ולקבל ארוחת בוקר חמה. ואין זה בית כנסת גדול, קהילת המאמינים שם לא גדולה במיוחד. יש בה בערך 75 חברים וכולם מרגישים את האחריות והמחוייבות שלהם ורוצים לספק את צרכי שכניהם. זוהי פעילות נהדרת אבל היא מצריכה הקדשה והתחייבות לעזור לנזקקים. תארו לעצמכם מה תהיה התוצאה אם כל בית כנסת אדבנטיסטי יהיה פעיל בקהילה בה הם מתאספים ובקהילות השכנות אם הם ייענו לאנחות שלבטח עולות מקרב השכנות.

זריעה וקציר בערים

קיראו את מתי 13:3-9, 18-23. למרות שזהו סיפור מוכר, כיצד נוכל ללמוד ממנו ולהבין טוב יותר כיצד נוכל לשרת ולתת עדות בקהילות הסובבות אותנו, כולל את הערים?

למרות שהסיפור מתרחש באיזור כפרי, המשל חשוב יותר בשליחות לערים מאשר לעיירות הקטנות משום שבערים ישנם שלל סוגים של 'אדמות'. זה יכול להסביר גם מדוע האתגר גדול יותר בבישור בעיר מאשר באיזורים כפריים. סוגים שונים של אדמה מניבים תוצאות שונות ומכאן שיש צורך ללמוד ולחקור את מצב האדמה לפני שמשקיעים בפעילויות של בישור. אם יגלה בית הכנסת לאחר סקר שה'אדמה' הטובה בקהילה מוגבלת, עלינו לתכנן לשפר ולשבח את האדמה אולי בריכוך שבילים שהתקשו, לפנות אבנים ולנפש עשבים וקוצים. זאת אומרת שעוד לפני שיחל מסע הבישור חייבת קהילת המאמינים לעבוד מבעוד מועד על-מנת להכין את האדמה. וזה דבר שיכול להיות את כל ההבדל, בין אם יצליח המסע אם לאו. בקורנתיים א' 12, רומיים 12 ואפסיים 4 מלמדים הכתובים על מתנות רוחניות. אנו למדים כי ישנם מתנות רבות אולם רק שליחות אחת. המשל על מצב האדמה והזריעה מתאר בבהירות את הצורך במתנות שונות בכדי לזכות בנפשות בערים. לערים הגדולות, "צריך להביא אנשים עם מתנות שונות", כתבה אלן גיי ווייט. "צריך להציג שיטות חדשות. על חסידי של אלוהים להיות עירניים לצרכים שבזמן שבו הם חיים"- אלן גיי ווייט, 'בישור', עמ' 70.

באמצעות מתנת ההבחנה האלוהית היא הבינה מה היה נחוץ על-מנת להיות יעילים ביותר בשירות הקהילות העירוניות. וכיום חשוב עוד יותר ליישם אמצעים ומתנות שונות בפועלנו עם אסטרטגיה נרחבת ורבת היבטים. מערכה אחת או פרויקט אחד לא ישיגו תוצאות מרובות לטווח הארוך. קנה המידה העצום והמורכב של העיר בולע כביכול מאמצים שכאלה ובתוך שבועות מספר לא נשאר זכר מהמאמצים הללו. עלינו לעשות הכנות רבות מבעוד מועד.

חישבו על אלו שאתם מנסים לשדר להם את המסר ולשתף אותם בבשורה הטובה. על איזה סוג של 'אדמה' הם עומדים? כיצד תוכלו לעזור להם ולהכין את האדמה הזו לזריעה?

הפכו זאת לענין אישי

קיראו את יוחנן 13,12,15; יעקב 27:1; גלטיים 2:6. מה מלמדים אותנו כל הפסוקים האלו יחד? מה הם הדברים החיוניים ביותר בכל ניסיון לבישור?

בגלל המסה האדירה של האוכלוסיות העירוניות, קל להחמיץ את העובדה שאמונה היא דבר אישי. השורה התחתונה של כל ניסיון בישור בערים ובכל מקום אחר היא שאינדיבידואלים ימצאו את מערכת היחסים האישית שלהם עם המשיח. מחקרים מראים שמרבית האדבנטיסטים כיום אומרים שהסיבה להצטרפותם לקהילת המאמינים היא הידידות עם אדבנטיסטים. במקרים רבים מערכות יחסים אלו כוללים התכחשות לעצמי ונכונות לפעול לטובת הזולת. חרישת האדמה, הזריעה, טיפוח הנבטים עד לזמן הקציר ושימור התבואה, כל אלו פועלים טוב במיוחד אם קיימת מערכת יחסים אמינה. עלינו ללמוד כיצד להיות חברים לזולת, ללמוד להקשיב להם וללמוד איך לאהוב אותם. אלו הם המרכיבים החיוניים לכל מערכת בישור. אנשים שגרים בעיר יכולים להרגיש שלאף אחד לא איכפת מהם. המרכיב החיוני של קבוצות קטנות יכול להיראות בכינוסים ביתיים כמו בתקופת הברית החדשה (מע"הש 2:46), או קבוצות קטנות בתוך קהילת מאמינים גדולה. בכל מקום עירוני שחיים בו שלושה או יותר אדבנטיסטים ושאינו בו בית כנסת אדבנטיסטי, רצוי שהם יכוננו קבוצה קטנה ויחלו בפעילות למען הקהילה בה הם חיים. (ראו אלן גיי ווייט, Testimonies for the Church, vol. 7, pp. 21, 22). גישה זו לבישור בערים היא חיונית מסיבות מספר. אחת מהן היא הפסיפס התרבותי המורכב, אתנית, לשונית חברתית וכלכלית. עלינו לתקשר עימם בתוך מאות שכונות גם בערים שאינן גדולות במיוחד. אלמלא יתארגנו קבוצות קטנות של מאמינים בניסיון לחדור לכל אחת מן השכבות החברתיות הללו, לא תושלם שליחותו של המשיח. סיבה נוספת לכינון קבוצות קטנות של מאמינים היא תמיכה הדדית בתוך המציאות העירונית שמקשה על המאמין לשאוף לקדושה. קיימים סביבם לחצים שונים, פיתויים, היתקלויות עם אמונות אחרות ואידיאולוגיות שונות. ישנם שהיו מאמינים ופשוט הרימו ידיים לנוכח הלחצים האלה בעוד שאחרים מפתחים מעטפת משורינת על-מנת לגונן על רגשותיהם והופכים קרים וליבם מתאבן לנוכח צרכיהם של הסובבים אותם הזקוקים לייצוג אוהב של ישוע.

סיוע בערים

אף אחד לא טוען שבישור ופעילויות למען אחרים זה דבר קל. בעצם הם לא קלים בכלל. טבע האדם הנתון תחת החטא הקדמון הוא מושחת וחסר נטייה טיבעית לכיוון הרוחני. גם שאול העיד: "אָנוּ יוֹדְעִים שְׁהַתּוֹרָה הִיא רוּחַנִית, אֲךְ אֲנִי הֲנִי בְּשָׂר וְנָדָם וּמְכוּר לַחַטָּא" (רומ' 14: 7). אם שאול מעיד על עצמו כך מה נוכל להגיד על אלו שאינם יודעים ומכירים את האדון או שלא שמעו על החוויה המשנה את החיים עם ישוע? ואם אין זה רע מספיק, הערים ידועות לשימצה גם בשל ההשפעה הרעה שלהם על אנשים. פיתויים רבים עומדים בפני העירוניים ואויב הנפשות משתמש בהם בכדי לכבול אותם לחטא ולעולם. מכאן שהושט יד בערים אינה משימה פשוטה, אולם היא משימה חובה, ואנו כקהילת מאמינים הנאמנה לקריאתנו מחוייבים לה.

מה מלמדים הפסוקים הבאים על החשיבות של הושטת יד?

פֶּט' ב' 9:3

סִימ' א' 4:2

על-פי המקרא, קורבן המשיח ניתן למען כל האנושות מאדם וחווה והלאה. זה כולל את כל ההמונים החיים במרכזים העירוניים שבכל פינה בעולם. גם הם צריכים לשמוע את האמת היקרה הזו.

"אין שינוי במסרים ששלח אלוהים בעבר. הפעילות למען הערים היא הפעילות הנחוצה בזמננו. כשנפעל למען הערים כשם שאלוהים רוצה שנפעל, התוצאות יהיו תנועה אדירה, תנועה שכזאת עוד לא ראינו". (אלן ג' ווייט, Medical Ministry, p. 304).

הקריאה להושט יד לערים היא קריאה אישית. זוהי קריאה להתנסות אישית עשירה ומעמיקה עם המשיח, קריאה לתפילה עבור הזולת, תיכנון מקיף ויישום. קריאה זו מבוססת בכללותה בהתערורות רוחנית ורפורמות בפועל, ותושלם רק ברוח הקודש.

קיראו את רומיים 10:14, 15. מה נאמר בפסוקים הללו שבאופן עקרוני קביל לגבי כל מי שטוען שהוא חסיד המשיח? כיצד נוכל להיות פעילים יותר בהושטת יד ופעילות, לא משנה

היכן אנו גרים?

חומר נוסף למחשבה:

קיראו את הספר 'Ministry to the Cities', זהו אוסף של רוב כתביה של אלן ג'י ווייט על שליחות לערים.

מומחה אדבנטיסטי בעילום שם חקר את כתביה של אלן ג'י ווייט בנוגע לייעוץ שנתנה לעבור מהעיר לכפר או נהפוך הוא ומצא שמתוך 107 מאמרים, 24 מהם עסקו בייעוץ לעזוב את הערים ולעבור לגור בספר, ב-12 מאמרים היא יעצה למוסדות לעבור או לייסד אותם מחוץ לערים. אולם ב-75 מאמרים היא יעצה להיכנס לערים ולפעול בשליחות למען. רק 8 מאמרים היו נייטרלים. היסטוריון אדבנטיסטי סיכם את יעוצה של אלן ג'י ווייט בנוגע למשימה בערים והראה שבנוגע למוסדות היא תמכה במיקום מחוץ לערים, ובפעילות ישירה עם העירוניים היא תמכה בפעילות בתוך הערים. איזה תוכניות קיימות לקהילת המאמינים שלך לשליחות לערים? היכן ממוקם בית הכנסת ביחס למרכזים העירוניים? בל לנו לחשוב ששליחות לערים היא חסרת משמעות עבורם. כל קהילה אדבנטיסטית חייבת בתרומה למען מפעל שליחותי זה. להתעלם מהערים ולהתרכז רק בבישור לתושבי הספר זה הבעת אי אמינות לשליחות שנתן לנו ישוע.

"למה שמשפחות שיודעות את האמת העכשווית לא יתיישבו בערים האלו?... יהיו חברי קהילות מאמינים שיעברו להתגורר בכפרים ובעיירות... ושיתנו לאור שאלוהים נתן להם להאיר על האחרים". (אלן ג'י ווייט, Advent Review and Sabbath Herald, (September 29, 1891

שאלות לדיון:

1. חישבו על המסר הנפלא שניתן לנו. חישבו על התקווה שיש לנו, תקווה לחיים עשירים יותר בהווה ותקווה לחיי נצח. מהם חלק מהפסוקים האהובים עליכם ביותר המגלים את התקווה שיש לנו בישוע? מדוע הם יקרים לכם כל-כך? שתפו את חברי הכיתה בשבת בפסוקים אלו.
2. נסו לדמיין לעצמכם חיים בלי התקווה הזו, ושהחיים האלה הם כל מה שיש, עם הקשיים, העמל והכאב ולאחר מכן המוות והריקבון בקבר. בכך מאמינים ההמונים המתגוררים בערים. כיצד נוכל ללמוד לאהוב אותם ולהיות מוכנים לפעול עבורם לא משנה היכן הם גרים?